

Les sospites de Jimmy Carter

Més de 100.000 màquines electròniques comptaran els vots al novembre als EUA. El seu sistema operatiu és totalment secret. Els contractes amb les empreses que les fabriquen, també. Cap llei federal no les regula. No produeixen cap prova física de la papereta, no en deixen rastre. Tan sols xifres. Hom suggereix que aquests comicis podrien tenir compradors.

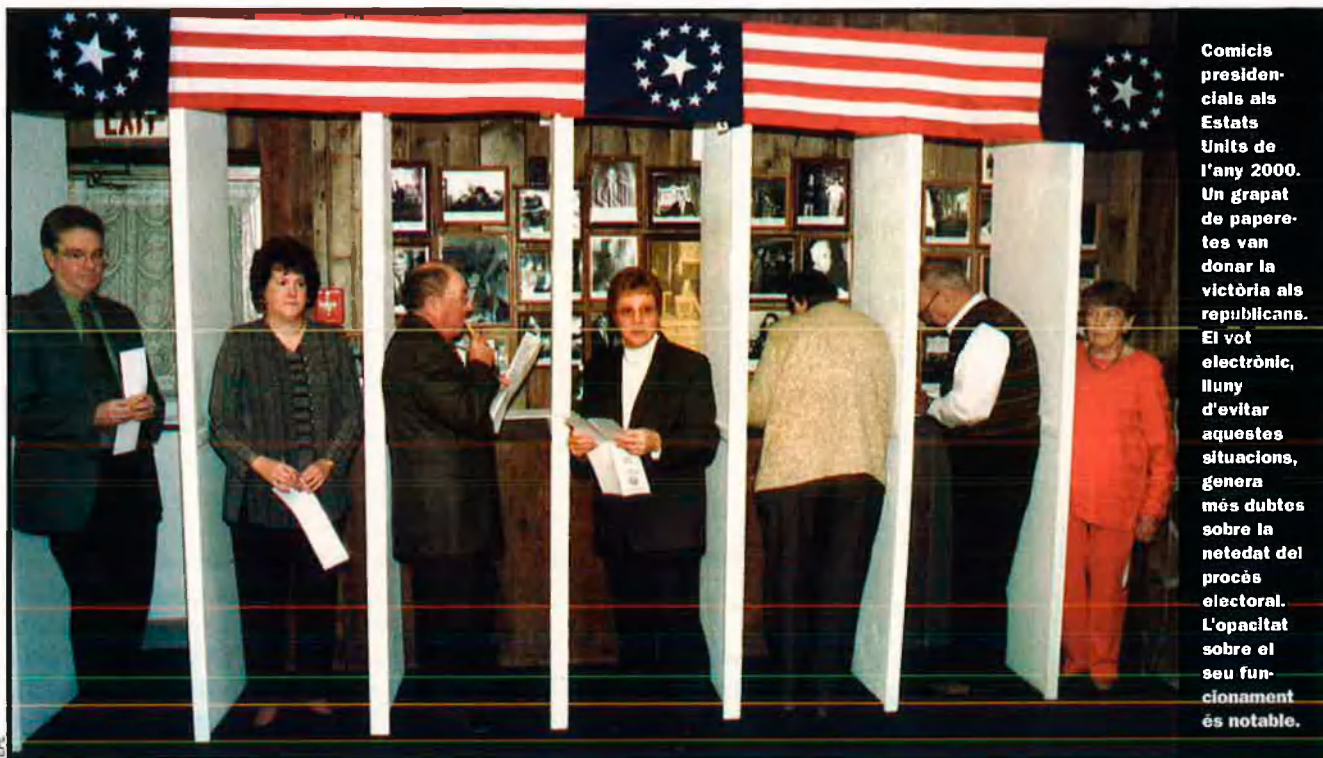
“**E**ls procediments electorals del Departament d'Estat de Florida no s'ajusten als requeriments mínims internacionals”, alertava dilluns, 27 de setembre, l'expresident demòcrata Jimmy Carter en les pàgines d'opinió de *The Washington Post*. Carter, juntament amb l'expresident republicà Gerald Ford, va participar en un comitè assessor de millora del procés electoral nacional. Però després d'esperar pacientment durant mesos Carter ha decidit parlar a la vista de l'absència absoluta de reformes. I, curiosament, ha assenyalat Florida. Recordem que Florida és l'estat on George W. Bush va engrapar la presidència dels Estats Units per 537 vots. L'estat on Katherine Harris, llavors supervisora electoral i, curiosament, copresidenta de la campanya pro-Bush, desqualificava fins a 97.000 votants —la majoria afroamericans i, en teoria sociològica, demòcrates—. Florida és també l'estat que té oberts quatre processos judicials relacionats amb xifres electorals, un dels quals per haver prohibit el recompte manual de vots. I, finalment, Florida és l'estat al qual pertany la Universitat de Miami, on dijous passat George W. Bush i John Kerry escenificaven el primer debat cara a cara i al llarg del qual hom no escoltà ni una sola paraula sobre les màquines electròniques d'enregistrament directe de vots.

Secrets i no. El negoci dels sistemes DRE (*direct recording electronic*) i Touch-Screen (pantalla sensible) mou

3,9 milers de milions de dòlars en contractes que els departaments estatals signen amb empreses privades a través de reunions d'alt secret. Ni les companyies ni els productors que aquestes subcontracten estan subjectes a escrutini públic ni vigilància federal. La norma és proporcionar-hi “protecció absoluta”. No debades, la premsa les denomina “caixes fosques” i “caixes misteri”.

Des del seu despatx a la Universitat de Stanford (Califòrnia), el professor de ciències informàtiques David Hill explica a aquest setmanari quin és el problema: “Una democràcia no pot assumir que no hi haja papereta, que l'elector no pugui revisar el seu vot, que el vot no sigui dipositat en un lloc segur... que la papereta siga emplenada a mà o electrònicament no té la més mínima importància! Però necessitem assegurar que els procediments preserven la integritat de la papereta i que tots els aspectes de l'elecció són oberts i públics.” Hill, amb membres de la Coalició pels Drets Civils de Califòrnia, com Will Doherty, ha fundat Verified Voting, una organització cívica per a la protecció de l'organització d'eleccions als Estats Units que ja ha emprès accions judicials a tres estats. “Les DRE són hostils a la transparència, la tecnologia actual no ofereix garanties, especialment quan hi deu haver gent interessada en la manipulació dels resultats; no ho creu, vostè?”.

La cosa més difícil de creure és que l'empresa líder de les quatre que controlen el mercat, Diebold Election Systems, haja distribuït 75.000 unitats arreu

Comicis
presiden-
cials als
Estats
Units de
l'any 2000.
Un grapat
de papere-
tes van
donar la
victòria als
republicans.
El vot
electrònic,
lluny
d'evitar
aquestes
situacions,
genera
més dubtes
sobre la
netedat del
procés
electoral.
L'opacitat
sobre el
seu funci-
onament
és notable.

dels Estats Units. És quasi inversemblant si tenim en compte que màquines d'aquest tipus van haver de ser retirades quan l'any 2002, a Dakota de Sud, els tècnics descobriren que multiplicaven per dos els vots republicans perquè el xip original havia estat selectivament substituït. A Toronto (Canadà) es col·lapsaren al gener de 2003, quan una mà desconeguda insertà una ordre falsa de "denegació de servei" en el servidor central i, tan recentment com el 2004, "perderen" 134 vots en els comicis locals de Broward i Palm Beach -Florida, de nou.

L'historial mateix de Diebold és sorprenent. El seu president, Walden O'Dell, ha donat 700.000 dòlars per a la campanya de reelecció de George W. Bush, i onze dels seus directius hi han aportat almenys 2.000 dòlars per cap. La darrera venda, per valor de 55 milions de dòlars, l'han feta a Maryland -governador republicà-, a pesar que la Johns Hopkins University ha avisat l'estat d'haver trobat "alarmants forats en la seguretat" del sistema, un fet no tan cridaner si apuntem que l'estat de Geòrgia ha retirat 22.000 DRE de Diebold perquè funcionaven amb la mateixa clau de pas: 1111.

El perfil de la segona companyia en el rànquing és igualment interessant. ES&S (Election Systems & Software) contractà com a directors d'operacions de Califòrnia el supervisor electoral de l'estat, Lou Dedier. Quan la premsa -el diari *The Sacramento Bee*- exigí al secretari d'estat Bill Jones que investigués Dedier, ES&S contractà immediatament Jones per a la seua oficina a Oakland.

Sembla còmic, veritat?, però no ho sembla tant si l'estat de Califòrnia ha adquirit DRE a ES&S per 200 milions de dòlars.

DRE a Londres? Per conèixer l'origen d'aquesta profusió de DRE ens hem de traslladar, una vegada més, a Florida. Rere la victòria *in extremis* de l'actual president Bush, la urgència per establir uns mecanismes de recompte electoral fora de dubte provocaren la redacció d'una solució legislativa que va ser batejada com Help America Vote Act i que el 29 d'octubre de 2002 fou aprovada al Congrés per sotmetre tots els comicis celebrats en territori nord-americà a l'aparent infal·libilitat dels recursos electrònics. La Comissió Federal d'Eleccions demanà consell lla-

vors a Election Center (Houston, Texas), una entitat especialitzada en aplicacions per a eleccions que governa Doug Lewis. Amb l'assessorament de l'enginyer aeroespacial Bob Naegele, Election Center redactà uns estàndards de fabricació previs en la forma perquè cada estat poguera introduir els canvis adients. I és en aquest punt en què la línia desapareix, forçosament, sota la llosa inamovible del secret oficial. Una altra línia és la de les denúncies contra Diebold, ES&S i altres a Califòrnia, Florida, Ohio, Maryland i Pennsilvània.

No obstant això, les autoritats de Londres podrien seguir l'exemple. El projecte té tres noms -E-Democracy, e-Government i 3D democracy-, el pressupost inicial és de 170 milions de lliures (uns 255 milions d'euros) i l'Ajuntament es compromet a aplicar "l'honestedat, transparència i respecte que han de presidir qualsevol activitat democràtica". El popular barri de Can-dem farà la prova pilot. Una prova que significaria el primer pas de les DRE a Europa.

Victorià Jiméñez
(Londres)